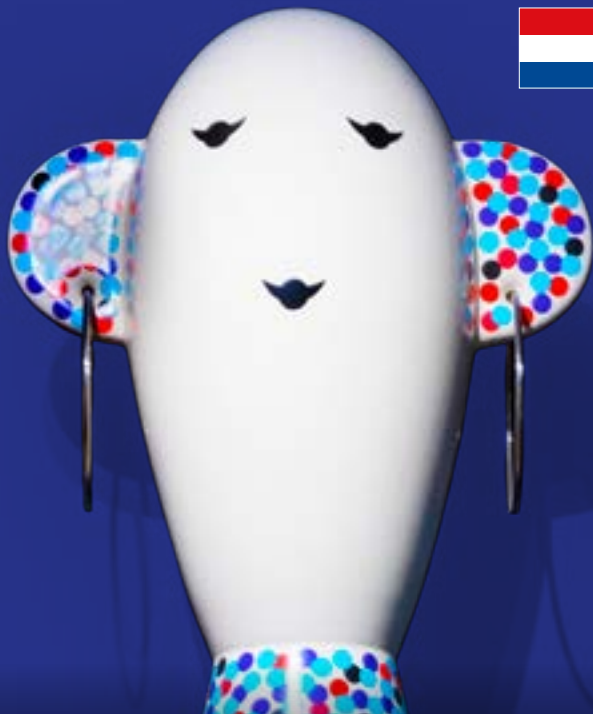

WELCOME TO THE DREAMHOUSE!

EEN POSTMODERN INTERIEUR DOOR MARLOES EN WIKKE
GRONINGER MUSEUM

WELCOME TO THE DREAMHOUSE!

In dit boekje worden enkele werken per zaal toegelicht die typerend zijn voor de museumcollectie. De basis voor deze collectie is gelegd door Frans Haks, die van 1978 tot 1995 directeur was van het Groninger Museum en die het museum tot ver over de grenzen bekend heeft gemaakt.

Op de pagina hiernaast (en aan het einde van de tentoonstelling) staat een QR-code die toegang geeft tot de gegevens over alle tentoongestelde werken uit de collectie.

Daarnaast vind je in dit boekje bij elke zaal een opdracht of vraag die je helpt om de objecten aandachtiger te bekijken. De opdrachten bieden een speelse, verdiepende laag om je te verhouden tot postmodernisme waarbij *'anything goes'*.

Bij elke kamer van het postmoderne huis is hier een ontwerp-schets van Marloes en Wikke opgenomen. Zoals je zult merken zien de zalen er in werkelijkheid anders uit.

The background image shows a room with a window in the center. The window has two panes and is flanked by colorful, patterned curtains. To the right of the window is a green cabinet with three drawers. On the wall to the right of the cabinet are three small, framed pictures. A long, yellow object, possibly a rolled-up rug or a piece of fabric, leans against the wall next to the cabinet. A bicycle wheel is visible on the left side of the image.

HAL

KIJKOPDRACHT

Dramatische scènes

In de hal zie je meerdere foto's van Studio Occhiomagico (de beschrijving staat op één van de volgende pagina's).

- Kies 1 foto en stel je voor dat dit een scène uit een film is. Alles staat hier een moment stil. Zet deze film in gedachten in beweging. Wat gebeurt er dan?

RENÉ DANIËLS

Mr. Noordzee (De architect), 1984, langdurig bruikleen van particulier

Met open armen heet hij ons in de hal welkom. Of misschien zegt hij alleen maar: 'wie het weet mag het zeggen'. De schilderijen van René Daniëls hebben zelden een vaste betekenis. Daniëls speelt in zijn werk graag een spel met woorden en beelden, in een schijnbaar losjes geschilderde, kleurige stijl, met altijd iets te raden voor de toeschouwer. De afgebeelde figuur lijkt ook een zelfportret te zijn. René Daniëls was begin jaren 1980 de bekendste Nederlandse vertegenwoordiger van wat toen 'nieuwe schilderkunst' werd genoemd.

MIMMO PALADINO

Zonder titel, 1979, aankoop 1979

Werk van Mimmo Paladino was in 1980 voor het eerst in het Groninger Museum te zien, samen met dat van enkele andere 'jonge Italianen'. Museumdirecteur Frans Haks streefde ernaar de nieuwste ontwikkelingen in de internationale kunst zo snel mogelijk te tonen. Veel van de nieuwe schilders lieten zich door voorbeelden uit de kunstgeschiedenis inspireren. Zo ook Paladino, al zou je uit dit grote abstracte schilderij niet snel afleiden dat hij geïnspireerd werd door religieuze wandschilderingen. Maar het ging hem dan ook niet om de uitbeelding van een concreet verhaal, maar meer om een gevoel.

ALESSANDRO MENDINI

***Kandissi sofa, 1980, aankoop 2015 met steun van de
Vereniging van Vrienden van het Groninger Museum***

Alessandro Mendini was een van de belangrijkste vernieuwers van het design in de jaren 1980. Tussen hem en museumdirecteur Frans Haks ontstond al snel een speciale band en samen ontwikkelden ze het idee van het huidige gebouw van het Groninger Museum. Toen Mendini deze bank ontwierp was hij lid van het designcollectief Studio Alchimia in Milaan. Alchimia zette zich af tegen het industrieel geproduceerde design en maakte meubels op meer ambachtelijke wijze, met veel fantasie, kleur en decoratieve elementen. De naam Kandissi is een verwijzing naar de abstracte Russische schilder Wassily Kandinsky.

STUDIO DI FOTOGRAFIA OCCHIOMAGICO

John Hejduk, 1983, aankoop 1988

Deze foto maakt deel uit van een serie coverfoto's voor *Domus*, een tijdschrift voor architectuur, design en kunst uit Milaan. Alessandro Mendini was hiervan een aantal jaren hoofdredacteur. Hij gaf aan een fotostudio genaamd Occhiomagico opdracht voor het maken van portretten van kunstenaars en architecten. Het collage-achtige karakter van de foto's is een mooi voorbeeld van hoe postmoderne kunst en design vaak elementen uit meerdere bronnen samenbrengen. John Hejduk is de (Amerikaanse) architect van het befaamde *Wall House #2*, dat aan het Hoornsemeer in Groningen staat.

EETKAMER

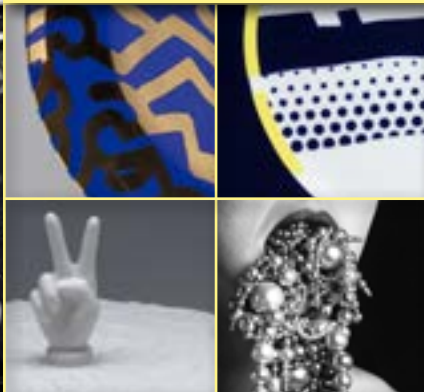
KIJKOPDRACHT

Smullen van een echte Haring

In deze eetkamer kun je werk van een aantal bekende kunstenaars vinden. Herken jij de objecten waarvan dit de details zijn?

Van welke kunstenaars zijn die werken?

Studio Job / Keith Haring/Erwin Olaf / Roy Lichtenstein

ALDO ROSSI

***La cupola*, 1988, percolator voor Alessi, aankoop 1999**

De Italiaanse firma Alessi was vanaf de jaren 1980 succesvol met het voor een groter publiek bereikbaar maken van postmodern design. Alessi was vernieuwend door vooraanstaande architecten te vragen om ontwerpen te maken voor alledaagse gebruiksvoorwerpen zoals servies en keukengerei. Één voorbeeld (uit de vele tientallen in de collectie van het Groninger Museum) is *La cupola* van Aldo Rossi. Rossi (de architect van het Bonnefantenmuseum in Maastricht) liet zich voor deze percolator inspireren door de typerende koepel van veel Italiaanse kerken.

ZAHA HADID

Beam, 1988, kop en schotel voor Swid Powell, aankoop 1993

De Amerikaanse tegenhanger van Alessi was de firma Swid Powell in New York. Deze kop en schotel (die je hopelijk tussen alle 'zooi' op de tafel kunt vinden!) is ontworpen door Zaha Hadid. Zij was ook een van de vijf architecten die op uitnodiging van Frans Haks een paviljoen ontwierpen voor de Groninger binnenstad, in het kader van de tentoonstelling *What a Wonderful World* in 1990. Het paviljoentje van Hadid (dat tegenwoordig op een bedrijventerrein in Appingedam staat) was het eerste bouwwerk dat, van deze later wereldberoemd geworden architect, daadwerkelijk werd gerealiseerd.

ERWIN OLAF

Pearls (Sabine), 1986, aankoop 1988

Te veel luxe komt je strot uit! Zou dat de boodschap van deze foto van Erwin Olaf zijn? De foto is gemaakt in opdracht van het muziek- en lifestyle-blad *Vinyl*, als illustratie bij een artikel over sieraden. De combinatie van exuberantie met een bijna klassieke eenvoud is kenmerkend voor de vroege studiofoto's van Olaf. Hierin beperkte hij zich tot het vierkante formaat, een egaal zwarte achtergrond en het gebruik van vaak slechts één lamp, waarbij de naakte huid in de zwart-wit foto's prachtige tinten krijgt.

STUDIO JOB

***Paper Chandelier, 2005, kroonluchter voor Moooi,
langdurig bruikleen van kunstenaar***

Het meest in het oog springend in de eetkamer is waarschijnlijk toch wel de kroonluchter van Studio Job, een van de jongere vormgevers van wie het museum sinds 2001 veel werk heeft verzameld. De enorme lamp is gemaakt van gelakt karton. Hij bestaat uit losse onderdelen die gemakkelijk in- en uit elkaar kunnen worden geschoven. Dit kwam van pas toen bij de voorbereiding van deze tentoonstelling bleek dat de kroonluchter eigenlijk een paar centimeter te groot was voor deze plek. Met toestemming van Studio Job mocht de lamp (voor deze ene keer) iets worden aangepast.

SLAAPKAMER

KIJKOPDRACHT

Nachtmerries en dromen

- Bij welk kunstwerk in deze kamer zou je kunnen wegdromen?
- En bij welk kunstwerk zou je een nachtmerrie kunnen krijgen?

ROBERT KUSHNER

***Aïda*, 1979, aankoop 1987 met steun van
de Vereniging Rembrandt**

Robert Kushner hoorde eind jaren 1970 bij een Amerikaanse stroming die *Pattern & Decoration* werd genoemd. Deze kunstenaars werkten veelal met textiel en met decoratieve patronen, iets wat toen in grote delen van de kunstwereld ‘vrouwelijk’ en ‘minderwaardig’ werd gevonden. De *Pattern & Decoration*-kunstenaars stelden de traditionele man-vrouw rol ter discussie. Frans Haks was er als vrijwel enige museumdirecteur in Nederland enthousiast over (al kocht hij curieus genoeg geen werk aan van de vrouwelijke kunstenaars uit deze groep). *Aïda* verwijst naar de gelijknamige opera van Verdi, die zich in het oude Egypte afspeelt.

TEUN HOCKS

Zonder titel, 1986, aankoop 1987

Een ploeterende antiheld, zo is het personage in de fotowerken van Teun Hocks te typeren: altijd alleen op de wereld, tragikomisch en melancholiek. Hocks maakte eigenhandig de decors en nam de foto's met behulp van een zelfontspanner. Vervolgens drukte hij de foto's in zachte zwart-wit tinten groot af en kleurde ze met verdunde olieverf in. Op deze manier schiep hij zijn eigen mengvorm van theater, fotografie en schilderkunst. Het werk van Hocks was in het Groninger Museum voor het eerst in 1986 te zien, in de expositie *Fotografia Buffa - Geënceneerde fotografie in Nederland*.

MICHELE DE LUCCHI

Kristall, bijzettafeltje voor Memphis, 1981, aankoop 1990

Michele De Lucchi was een van de oprichters van het designcollectief Memphis. Dit bijzettafeltje maakte deel uit van de eerste collectie van Memphis, die in 1981 met veel rumoer in Milaan werd gelanceerd. Het gebruik van gelakt hout en met decoratieve patronen bedrukt laminaat zijn typerend voor hun werk. Memphis-meubelen zijn niet zomaar functionele gebruiksvoorwerpen, het zijn eerder een soort wezens die samen met jou in je huis wonen. De groep werd in 1987 opgeheven. In 1989 was er een grote overzichtstentoonstelling van hun werk in het Groninger Museum te zien.

ETTORE SOTTASS

***Ashoka*, 1981, lamp voor Memphis, aankoop 1990**

De ontwerpen van Memphis hebben allemaal een naam. De naam van de groep werd spontaan gekozen toen tijdens de oprichtingsvergadering het nummer: *Stuck Inside of Mobile with the Memphis Blues Again* van Bob Dylan werd gedraaid. Memphis: de naam van de hoofdstad van het oude Egypte, maar ook van de Amerikaanse stad die vooral bekend was als woonplaats van Elvis Presley. Ettore Sottsass, de spil van de groep, verbleef begin jaren zestig in India en ook dit was van invloed op zijn ontwerpen. *Ashoka* is vernoemd naar een Indiase, boeddhistische keizer uit de oudheid. Even contrastrijk als hun materialen zijn de culturele inspiratiebronnen van Memphis.

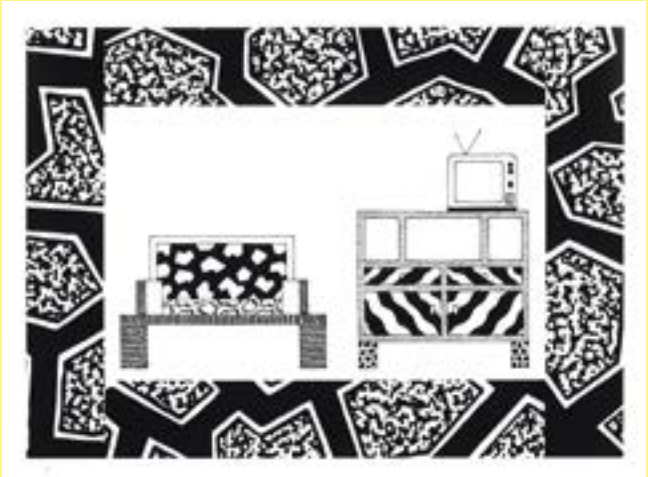
GANG

A perspective view of a museum hallway. The floor is covered in a black and white patterned carpet. On either side, there are glass display cases and stanchions connected by ropes. The hallway leads to a set of stairs at the far end. The walls are white with some framed pictures. The lighting is bright and even.

KIJKOPDRACHT

Er staat een vaas in de gang

- Kies een vaas en bekijk deze aandachtig.
- Welke bloemen vind je erbij passen?

NATHALIE DU PASQUIER

Interieurstudie, 1983, aankoop 1992

Nathalie Du Pasquier was het jongste lid en een van de weinige vrouwen van het Memphis-collectief. Haar vroege werk bestaat vooral uit decoratieve patronen die werden gebruikt op meubels, lampen, gordijnenstoffen, tapijten, sieraden en kledingstukken. Voor de patronen werd zij geïnspireerd door haar reizen naar Afrika. Hoewel veelkleurigheid een kenmerk is van zowel Du Pasquiers werk als van de hele Memphis-groep, is deze serie zeefdrukken van interieurstudies helemaal in zwart-wit uitgevoerd. Het lijken daarom vooral studies in licht-donker verhoudingen te zijn, die pas later van een kleur worden voorzien.

NB Na drie maanden worden deze zeefdrukken vervangen door vergelijkbare werken vanwege de lichtgevoeligheid van papier.

KEITH HARING

Zonder titel, 1982, aankoop 1989

Frans Haks heeft wel eens gezegd dat hij de kwaliteiten van Keith Haring te laat heeft onderkend. En toen waren de grote schilderijen van Haring al onbereikbaar duur geworden. Maar Haring wilde kunst voor iedereen maken. Zijn universeel aansprekende tekenstijl is even herkenbaar op een kleine condoomverpakking als op een metershoge muurschildering. Merchandise (die hij verkocht in zijn Pop Shop) en werken in oplage, zoals bijvoorbeeld deze serie zeefdrukken, zijn daarom even essentieel binnen Harings kunstenaarschap als zijn unieke werken.

NB Na drie maanden worden deze zeefdrukken vervangen door vergelijkbare werken vanwege de lichtgevoeligheid van papier.

SLAAPKAMER MET WALK-IN CLOSET

A vibrant red walk-in closet is the central focus. A white clothing rack stands on the right, holding a white dress and a row of colorful shirts. A pink-framed mirror is mounted on the left wall, and a red lamp is positioned above it. The floor is covered with a red carpet and a patterned rug.

KIJKOPDRACHT

Je bent wat je draagt

- Bekijk de walk-in closet en fantaseer over de karaktereigenschappen van de persoon die deze walk-in closet bezit.
- Welk kledingstuk zou je zelf graag dragen?

RHONDA ZWILLINGER

The City That Never Sleeps, 1984, aankoop 1987

Rhonda Zwillinger versierde de voorwerpen waarmee zij zich in het dagelijks leven omringde met kralen, pailletten, lovertjes en glitters. Zij speelde met begrippen als kunst en kitsch, echt en namaak en met stereotype opvattingen over vrouwelijke en mannelijke esthetiek. Zwillinger was begin jaren 1980 een van de 'sterren' van de kunstscene in de East Village. Dat was een vervallen, gevaarlijke wijk in New York waarin tal van jonge, rebelse kunstenaars zich vestigden en alternatieve galerieën stichtten. Vanuit deze *do it yourself* mentaliteit ontstond er zo'n levendige, creatieve scene dat de gevestigde kunstwereld er wel aandacht aan moest besteden.

ETTORE SOTTASS

***Tartar*, 1985, consoletafel voor Memphis, aankoop 1990**

Hoe revolutionair vormgevers ook zijn, zonder bedrijven die open staan voor verandering en experiment is het moeilijk om vernieuwend design op de markt te brengen. Zowel Mendini als Sottsass kon met tal van grote en kleine producenten vruchtbaar samenwerken. Er was op dit punt een sterke traditie in Italië. In de eetkamer werd de firma Alessi al genoemd. Een ander voorbeeld is de fabrikant van laminaat Abet Laminati. Abet sponsorde in een vroeg stadium zowel Alchimia als Memphis. Wie zou na het zien van deze *Tartar* denken dat het gebruik van laminaat ooit als ordinair en goedkoop door serieuze vormgevers werd afgewezen?

NATHALIE DU PASQUIER

***Nergal*, 1985, broche voor ACME, schenking 1994
John Veldkamp**

Mini-Memphis, zo kun je de serie broches noemen die geproduceerd werd door ACME. Dit Amerikaanse bedrijfje (eerst gevestigd in Los Angeles, daarna op Hawaïi) maakte onder meer speldjes en sieraden in email cloisonné. Na een ontmoeting van de eigenaren met Sottsass hebben alle leden van Memphis speldjes voor ACME ontworpen. Het paste ook in hun streven om Memphis een zo internationaal mogelijke uitstraling te geven. Voor het Groninger Museum waren het mooie voorbeelden van 'draagbaar design', zoals ook de stropdassen met prints van Memphis en Mendini en de buttons van Keith Haring.

MARGA WEIMANS

Outfit uit de collectie *Aerial*, 2013, aankoop 2014 met steun van het Mondriaan Fonds

In de jaren 1980 verzamelde het Groninger Museum nog geen mode. Om de walk-in closet in dit postmoderne huis te vullen hebben de inrichters geput uit de collectie mode die later is verzameld. Zoals van Marga Weimans, die zich in haar werk laat inspireren door haar Surinaamse achtergrond, door afrofuturisme, en door architectuur en digitale technologie. Voor de serie *Aerial* gebruikte ze grafische prints van luchtfoto's, flatgebouwen, interieurs en van een vrouw met kind. (Helaas zijn kleren aan een rek eigenlijk niet te bekijken – beschouw dit deel maar als een *teaser* voor een mogelijk volgende presentatie uit de museumcollectie...)

SALON

KIJKOPDRACHT

Postmoderne Bingo

- Herken je postmoderne stijlkenmerken in deze zaal? Welke rij krijg jij het eerst vol? Bingo!

FELLE KLEUREN	PASTELKLEUREN MET ZWART OF METAAL	GEOMETRISCHE VORMEN	MATERIALENMIX
IRONISCH OF HUMORISTISCH DESIGN	ARCHITECTONISCHE ELEMENTEN IN MEUBELS	COLLAGE- GEACHTIGE VORMGEVING	GRAFISCHE PRINTS (ZIGZAG/ STREPEN/ STIPPEN)
FUTURISTISCH	ELEMENTEN VAN POPART OF KITSCH	ZWARTWIT SCHAAKPA- TROON	SPEELGOED- ACHTIGE UITSTRALING
SPIEGELEND OPPERVLAKKEN	NIET- FUNCTIONELE OBJECTEN	OBJECTEN DIE LIJKEN OP IETS ANDERS	INSPIRATIE UIT MASSAMEDIA

ALESSANDRO MENDINI

Interno di un interno, 1990, aankoop 1992

Mendini gebruikte het stippeltjesmotief voor het eerst in 1978 op de *Poltrona di Proust*. Die fauteuil, een van de iconen van het postmodernisme, werd zijn beroemdste ontwerp. Het stippeltjespatroon gebruikte hij daarna vaker, onder andere bij de decoratie van het Groninger Museum. In dit *Interno di un interno* (letterlijk 'interieur van een interieur') breidt hij het uit tot een hele kamer. Mendini wilde alle voorwerpen omhullen met een soort 'nevel' die alle objecten lichter van gewicht maakt, iets minder grijpbaar, als in een droombeeld van een kamer.

THOMAS LANIGAN-SCHMIDT

***Panis Angelicus*, 1970-1987, aankoop 1987**

Thomas Lanigan-Schmidt is ook een van de *Pattern & Decoration*-kunstenaars (zie Kushner in de slaapkamer). Deze installatie is een huisaltaar, een kleine barokke kapel, gemaakt met goedkope materialen. Het 'goud' is in werkelijkheid aluminiumfolie.

Contrasten overheersen in Lanigan-Schmidts werk: kitscherige, glimmende materialen die aan volkskunst doen denken, vormen die verwijzen naar andere culturen en naar kunst uit het verleden gaan samen met een religieuze uitstraling. Frans Haks was verrukt een kunstenaar te leren kennen die net als hijzelf een katholieke opvoeding had genoten, openlijk homoseksueel was en met zijn voorliefde voor exuberante esthetiek de dominante krachten in de kunstwereld trotseerde.

MASANORI UMEDA

***Tawaraya*, 1981, zit/slaap-meubel voor Memphis,
aankoop 2003**

Letterlijk in het midden van dit huis staat een meubel in de vorm van een boksring, ontworpen door Masanori Umeda, een Japans lid van Memphis. Het is een ruimte in zichzelf: met de omvang van vier en een halve *tatami* (traditionele Japanse matten van een vast formaat) is het wat vroeger in Japan gold als de minimale ruimte om in te wonen. Deze *Tawaraya* is zowel een slaap- als zitmeubel. Umeda, die was getroffen door hoe gepassioneerd Italianen met elkaar konden discussiëren, noemde het ook wel een arena voor intellectuele strijd.

MICHA KLEIN

***Paradise*, 1993, aankoop 1994 met steun van
het Mondriaan Fonds**

Micha Klein begon tijdens zijn studie aan de kunstacademie in de jaren 1980 te experimenteren met een vroege versie van wat toen nog een *homecomputer* werd genoemd (een Amiga van Commodore). Hij studeerde als eerste in Nederland af met *computergraphics* en ontpopte zich daarna als videojockey die internationaal furore maakte met zijn beeldprogramma's op housefeesten. *Paradise* maakt deel uit van een serie werken die is geïnspireerd door videospelletjes en de beeldtaal van *flower power*. Klein noemde de serie 'supergelikt' in zijn streven om het voor zoveel mogelijk mensen makkelijk toegankelijk te maken.

STUDEERKAMER

KIJKOPDRACHT

De kunst van het leren

- Denk na over de sfeer van deze studeerkamer
- Zou je in deze kamer kunnen leren?
- Waarom wel en waarom niet?

MAARTEN BAAS

***Smoke Carlton, 2017, aankoop met steun van het
Mondriaan Fonds***

De zwarte meubels in deze studeerkamer zijn van Maarten Baas. Of eigenlijk: ze zijn ooit door anderen gemaakt en door Baas gedeeltelijk verbrand. Enkele ervan zijn designklassiekers uit de twintigste eeuw, zoals deze boekenkast van Sottsass (een gave versie staat in de salon). Baas behandelde de geblakerde meubels met transparante epoxyhars zodat ze weer stevig genoeg zijn om in hun oorspronkelijke functie te gebruiken. Voor sommigen is het een schokkende werkwijze, anderen zien schoonheid in dit ‘vernieuwen door gedeeltelijk vernietigen’. Als de vogel Phoenix die uit zijn eigen as verrijst.

ANSELM KIEFER

Wege der Weltweisheit: die Hermannsschlacht, 1980,
langdurig bruikleen Sanders Collectie

De titel verwijst naar de Hermannsschlacht, die in het jaar 9 na Chr. plaatsvond in het Teutoburger Woud, toen de Cherusken onder leiding van Hermann de Romeinse legioenen verpletterden. Vanaf dat moment bleven de Germaanse stammen onafhankelijk. In de loop der eeuwen is Hermann uitgroeid tot de bevrijder die aan de basis stond van Duitsland. De afgebeelde personen zijn filosofen, schrijvers, kunstenaars en politieke figuren, die in hun werk ooit aandacht aan de Hermannsschlacht hebben besteed. Het verhaal had na de Tweede Wereldoorlog een nare bijmaak vanwege het propagandistische gebruik door de Nazis. Kiefer roept de geschiedenis opnieuw in herinnering.

SIGMAR POLKE

Zonder titel (Dr. Bonn), 1978, aankoop 1980

Toen Sigmar Polke dit schilderij maakte, verkeerde West-Duitsland in de ban van de extreemlinkse terreurgroep Rote Armee Fraktion. We zien een cartoon van een gezichtsloze man (een ambtenaar? – Bonn was de toenmalige hoofdstad) die zichzelf met een katapult lijkt te willen beschieten. Aan de muur hangen uitsneden uit ‘gezocht’-posters met gezichten van de terroristen Andreas Baader en Jan-Carl Raspe. De afbeelding is geschilderd op geruite wollen stof. Het is een procedé dat Polke vaker volgde: beelden of materialen van totaal verschillende herkomst met elkaar combineren. Zijn kunst wil meer vragen oproepen dan hij beantwoordt.

ANTON CORBIJN

David Bowie (The Elephant Man 1980), 1980, aankoop 1990

Anton Corbijn werd bekend met zijn grofkorrelige zwart-wit foto's van popsterren en andere beroemdheden in vaak ongebruikelijke poses of omgevingen. David Bowie is hier gefotografeerd in een theater in Chicago, waar hij de titelrol speelde in het toneelstuk *The Elephant Man*. Er is waarschijnlijk geen popmusicus die zo vaak van gedaante veranderde als Bowie. Met de wisselende stijlen en (gender)rollen die hij op het podium, en daarbuiten, aannam kun je hem een postmodernist bij uitstek noemen. (Toevallig had Bowie ook een grote collectie Memphis-design, die na zijn dood werd geveild in Londen.)

KINDERKAMER

KIJKOPDRACHT

Het speelparadijs

- Zie je in deze kamer iets wat je graag thuis zou willen hebben?
- Wat komt jouw huis niet in?
- Wat zou je van huis meenemen als je hier ging logeren?

BLADE

***Come On In*, 1983, aankoop 1984**

Het Groninger Museum was wereldwijd een van de eerste musea (samen met Museum Boijmans Van Beuningen) dat graffiti serieus nam als kunstvorm. In 1984 was hier de tentoonstelling *Graffiti: Tien Writers uit New York* te zien. Van de meesten van hen werd werk aangekocht. Blade (Steven Ogburn) was een van de zogenoemde *Kings of Graffiti*. In zijn jonge jaren heeft hij naar verluidt zo'n vijfduizend treinstellen illegaal voorzien van zijn *pieces* (grote, met de spuitbus gemaakte schilderijen). *Come On In* is een van zijn eerste schilderijen op doek.

ROBERT COMBAS

***Zelfportret*, 1981, schenking 1981 H. de Groot**

Robert Combas was een van de *Vier jonge Fransen* die 1983 in de gelijknamige tentoonstelling in het museum te zien was. Zijn *Zelfportret* toont een woeste punk-achtige jongen op een rafelig gescheurd stuk afvalkarton. Het was een daad van verzet tegen zijn opleiding aan de kunstacademie, waarvan hij was weggestuurd. Het lijkt trouwens niet eens erg op de kunstenaar. Het is meer een universeel portret van een jongere generatie die, wars van de prestatie maatschappij en bezeten van punkmuziek en strips, met een zekere wanhoop zoekt naar een eigen plek in de wereld.

BODYS ISEK KINGELEZ

The Scientific Center of Hospitalisation the SIDA, 1991,
aankoop 1992

In 1989 was in Parijs de tentoonstelling *Magiciens de la terre* te zien, waar voor het eerst op grote schaal hedendaagse ‘Westerse’ en ‘niet-Westerse’ kunstenaars naast elkaar exposeerden. Frans Haks was er zeer van onder de indruk en kocht daarna werk van een aantal Afrikaanse en Australische Aboriginal kunstenaars. De maquettes van Bodys Isek Kingelez uit Zaïre doen denken aan postmoderne architectuur. Hij zette zich hiermee af tegen de koloniale gebouwen in zijn eigen land (toen nog Belgisch Congo) die hij op één lijn stelde met corruptie en onderdrukking. Met zijn fantasievolle maquettes wilde hij daar een betere wereld tegenoverstellen.

JAIME HAYON EN NENKE KLUNDER

***American Château: New York is Miami Cabinet, 2009,
aankoop 2018 met steun van de VriendenLoterij***

Deze kast maakt deel uit van een gezamenlijk project getiteld *American Château* van de Spaanse ontwerper Jaime Hayon en zijn partner, de Nederlandse kunstenaar Nienke Klunder. In deze serie wilden ze een gevoel voor luxe en mooie materialen combineren met historische elementen. Er zit een satirisch element in (de *hot dog*-schommelstoel in deze kamer komt ook uit deze serie). De titel van de kast verwijst naar een dubbele inspiratiebron: de wolkenkrabbers van New York en de pastelkleurige Art Deco-architectuur van Miami.

TUIN

KIJKOPDRACHT

Pronkstuk of prul?

Deze tentoonstelling bevat naast vele museumstukken ook talloze prullen (rekwisieten).

- Zoek 5 voorwerpen in de tuin die geen museumstuk zijn.

ANDY WARHOL

***Flowers*, 1970, aankoop 1999 met steun van de heer
M.K. Castelein en mevrouw G. E. Castelein- Buiskool**

Andy Warhol gebruikte voor deze serie zeefdrukken een kleurenfoto die hij in een tijdschrift had gevonden. Hij maakte er een zwart-wit opname van en kleurde de serie zelf in. De maker van de foto, de natuurfotografe Patricia Caulfield, spande een rechtszaak aan omdat Warhol geen toestemming had gevraagd. Caulfield won. Warhol werkte toen vaak met foto's die hij in de media gevonden had, later gebruikte hij eigen foto's als uitgangspunt voor zijn grafiek en schilderijen. Hij maakte er nooit geheim van dat hij veel geld wilde verdienen: succesvol zakendoen vond hij een hoge vorm van kunst.

RICCARDO DALISI

Zonder titel, ca. 1971-1974, aankoop 1990

Voordat in Milaan de designcollectieven Alchimia en Memphis tot bloei kwamen, waren er in Italië al groepen actief die zich bezighielden met 'radicaal design' (zoals een verzamelnaam uit die tijd luidde). Deze groepen waren minder gericht op het vernieuwen van het design zelf maar meer hoe ontwerpprocessen konden bijdragen aan een betere samenleving. Een van deze was begin jaren zeventig de groep Global Tools, waartoe behalve Mendini en Sottsass ook Riccardo Dalisi hoorde. Deze zetel van papier-maché ontstond toen Dalisi in Napels met arme schoolkinderen samenwerkte om met goedkope materialen meubels te creëren.

PHILIPPE STARCK

***Napoléon, 1999, kruk/bijzettafeltje voor Kartell,
schenking 2022 Jos Holtkamp***

Is dit krukje in de vorm van een tuinkabouter van Philippe Starck kunst of kitsch? Mendini was in de jaren zeventig al geïntrigeerd door het fenomeen kitsch en schreef er zelfs een lofrede op: 'Kitsch is toegepaste kunst, geschikt voor het leven van 'iedereen' en 'alledag'. Dit maakt Kitsch een erg sterke, onverwoestbare, geografisch zeer verspreide en verleidelijke aanwezigheid, dus men kan er net zo goed gebruik van maken.' Philippe Starck zal het er ongetwijfeld mee eens zijn.

JAIME HAYON

***Green Chicken*, 2013, aankoop 2013**

De ontwerpen van Jaime Hayon stralen plezier uit. Toen hij in 2013 een grote solotentoonstelling in het Groninger Museum had noemde hij deze *Funtastico*. Voor de foto die voor het tentoonstellingsaffiche gebruikt werd, ging hij zelf op deze groene 'schommelkip' zitten, met een gekke helm op zijn hoofd. Het museum heeft veel werk van Hayon verzameld (zoals hier ook in andere kamers te zien is) en hij is de ontwerper van het Infocentrum en het Atelier verderop in dit museum.

FONDS 21

het
cultuurfonds

Gilles Hondius
Foundation

Defacto
Cultuurfonds

Andrik
Muller
fonds

De Binnenvaart
De Binnenvaart
De Binnenvaart